

mange Landkommuner, hvor man kun yder et forsvindende Tilskud og endnu kører paa den gamle Fattigpleje, som giver sig Udslag deri, at man yder Hjælp til de trængende, men samtidig berøver dem deres borgerlige Rettigheder. Jeg er enig i, at Gennemførelsen af dette Forslag eller videregaaende Forslag vil medføre større Kommunitilskud, og hvor det ikke straks maatte finde Sted, nærer jeg ikke Tvivl om, at der ville Vælgerne søge at besætte Bestyrelsesposterne i Fattiggasserne og at skaffe sig Indflydelse i de kommunale Raad, saa at Fattiggasserne kunne komme til at udfolde den Virksomhed, der følger af, at der fra Statens Side ydes et Beløb, der staa i passende Forhold til, hvad der ydes fra Kommunens Side.

Den ærede Ordfører sagde, at han fandt, det var et meget beskedent Forslag. Jeg vil tilføje, at det er endnu mere beskedent, end vi havde Lov til at vente, thi der er dog givet en Art halve Løfter af Folk, der høre til Regeringspartiet. De Herrer Repræsentanter for Løvel (Anders Nielsen) og Sæby (Vilhelm Lassen) have gentagende her i Salen og uden for betonet, at Venstre vilde tage Spørgsmaalet om Statstilskud til de fri Fattiggasser op, og naar Talen var om Statstilskud, nævnte man et Beløb af $\frac{1}{2}$ Million. Man havde Følelsen af, at det var det mindste, man kunde kræve af Statskassen til at øge de fri Fattiggassers Virksomhed. Dette Forslag betegner ikke blot en Skuffelse for os Socialdemokrater og for Arbejderstanden i By og paa Land, men sikkert ogsaa for mange Medlemmer af Venstre. Ude paa Landet kan man vanskeligt nu, efter at Venstre er kommet til Magten, forstaa, at det er nødvendigt at reducere Statstilskuddet til de fri Fattiggasser under det, Venstre tidligere har fremsat. Den ærede Ordfører har jo gjort opmærksom paa, at der tidligere har været fremsat Forslag sigtende til at yde indtil 25 Øre pr. Indbygger i Statstilskud til de fri Fattiggasser. Det Forslag, der blev indbragt i 1878—79, gik langt videre, idet man foruden at foreslaa $\frac{1}{2}$ Million direkte til de fri Fattiggasser foreslog, at Staten skulde yde et lige saa stort Beløb, som indkom ved frivillige Gaver i Kirkebøsseerne. Det vil allerede deraf ses, at man saa tidligt som i Halvfjerdserne har været inde paa at ville yde langt større Beløb til de fri Fattiggasser, og Taubers Forslag og andre Forslag af beslægtet Natur, som have været fremsatte, have

aldrig været saa langt nede som det, der nu foreligger fra Venstres Side.

Den ærede Ordfører sagde til Motivering heraf, at man siden den Tid havde faaet vigtige sociale Love gennemført, blandt andet Alderdomsunderstøttelsesloven. Ingen kan være blind for, at ved Gennemførelsen af disse Love er der gjort adskiligt for at lindre en Del af den Nød, som man ved de tidligere Forslag havde tænkt paa at afhjælpe, men Udviklingen kræver stadig ny Fremskridt, [og selv om der nu er Lag af Befolkningen, navnlig tilhørende den ubemidlede Del af samme, som kunne faa Andel i Alderdomsunderstøttelsen, Adgang til Fattighjælp, som ikke har Fattighjælps Virkninger, gælder det jo dog, at der nu er rykket ny Lag frem, som ere langt mere arbejdsløse i en bestemt Tid af Aaret, end de vare tidligere. Opgaven maa nu være den at fuldstændiggøre og yderligere udvikle den sociale Lovgivning. Og hvad specielt Alderdomsunderstøttelsesloven angaar, mener jeg, at her have de fri Fattiggasser en god supplerende Virksomhed at udføre. Der er mange, baade Mænd og Kvinder, som, efter at de have fyldt de 60 Aar, ere i Stand til at udføre et godt Stykke Arbejde, som egentlig slet ikke behøve nogen Alderdomsunderstøttelse eller kun behøve et lille Tilskud til, hvad de kunne tjene, for at slaa sig nogenlunde igennem. Men der er til Gengæld mange, hos hvem Evnen til at skaffe det daglige Livs Underhold brister allerede i en tidligere Alder. Navnlige mellem 50 og 60 Aars Alderen have vi en Mængde Mænd og Kvinder, som langt fra ere i Stand til at skaffe sig det nødvendige til deres Underhold. Disse Folk have i mangfoldige Tilfælde stridt og stræbt og været meget nøjsomme, indtil de naaede 50—55 Aars Alderen, idet de have gjort sig Haab om at faa Alderdomsunderstøttelse. Og nu staa de i den sørgelige Nødvendighed at skulle henvende sig enten til private, til velgørende Foreninger eller til Kommunerne. Den private Velgørelse er tilstrækkelig optagen baade i det ene og det andet Felt, som falder ind derunder. Og hvad angaar Kommunerne, ja, saa forstaa man meget vel, at Folk, som gennem saa mange Aar have stridt for at holde sig fri for at faa kommunal Hjælp, inderlig gerne vedblivende ville undgaa samme. Her have de fri Fattiggasser en god Opgave, og de have efter de Ændringer, som ere gennemførte i Alderdomsloven, yderligere faaet denne Opgave udviklet. Det er blevet vedtaget — og dette er en betydelig